

Pony in paniek!

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Hallemans

kluitman

De stoere pony
Pony van goud
Een pony met pit
De springpony
De dappere pony
De lievelingspony
De wilde pony
De trouwe pony
Pony in paniek!

*Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl*

Nur 282/LP031601

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVI tekst: Gertrud Jetten

© MMXVI illustraties: Ina Halleman

Omslagontwerp: Design Team Kluitman

Opmaak binnenwerk: Marieke Brakkee

Alle rechten voorbehouden, inclusief
het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl

Bij KONINKLIJKE BESIKKING
HOFLEVERANCIER

Hoofdstuk 1

De maan scheen op de rivier en kleurde het water zilver. Het was zo stil dat je de golfjes tegen de keien kon horen kabbelen. Aan de overkant van de rivier lag een dorpje, met in het midden een kerk. Het zag er vredig uit.

Storm keek tevreden om zich heen. Dit was het mooiste moment van de dag. Nu waren er tenminste geen mensen. De exmoorpony was bang voor mensen. Heel bang!

Hij was geboren in een natuurgebied en leefde daar samen met zijn vader, zijn moeder en een heleboel andere pony's. Mensen waren hooguit wat stipjes in de verte. Of slechteriken in een spannend verhaal.

Toen Storm een jaar oud was, veranderde alles. Hij werd gevangen en in een trailer gejaagd. Als hij eraan dacht, brak het zweet hem weer uit. Opgesloten zijn in de trailer. De geur van mensen. Brrr!

Snel keek hij opzij. Naast hem stond Ollie, een zwartbonte shetlander. Ollie was nog jong en stond pas een week in de wei aan de rivier. Hij was totaal niet bang voor mensen.

Integendeel! Als Jurre kwam, rende hij altijd samen met de andere pony's naar hem toe, op zoek naar brokjes.

Jurre was hun eigenaar. Elke dag kwam hij even kijken hoe het met hen ging. Voor een mens viel hij best mee, maar toch vertrouwde Storm hem niet.

Ollie duwde zijn neus tegen Storms schouder. 'Ik ben moe,' zei hij. 'Zullen we gaan slapen?'

Storm draaide zich om en ging op weg naar hun slaapplekje. Samen met de andere jonge pony's woonde hij in een groot weiland aan de rivier. Behalve gras waren er bosjes, heuveltjes en zand waar je lekker in kon rollen.

Storm vond het er prachtig. Het liefst stond hij op zijn uitkijkpunt bij de rivier en keek naar de schepen die voorbijkwamen. Soms wees er iemand naar hem en lachte.

Storm was drieënhalf. Hij was bijna één meter dertig hoog en stevig gebouwd. Net zoals alle exmoorpony's was hij bruin, met lichte randen om zijn ogen en een lichte snoet. Hij had verstandige lichtbruine ogen, een korte hals en stevige benen.

Zijn dikke vacht beschermde hem tegen het slechtste weer. Regen, sneeuw en hagel maakten hem niets uit, maar in de zomer had hij het snel warm. Dan stond hij in de schaduw van een bosje en wachtte tot het avond was.

Ollie liet zich op een zanderig stukje zakken en viel meteen in slaap. De andere pony's gingen ook liggen. Storm hield de wacht. Als de andere pony's uitgeslapen waren, was het zijn beurt om te gaan liggen.

Tevreden keek hij naar de rivier. In de verte kwam er een boot aan. De felle lampen schenen over het water en de motor klonk veel harder dan overdag. In de stuurhut zat een man. Hij keek even naar Storm en lette toen weer op het water.

Storm gaapte en keek de boot na, totdat hij helemaal verdwenen was.

De volgende ochtend werd Storm al vroeg wakker van de zon op zijn vacht. Hij stond langzaam op en rekte zich uit. Toen kuierde hij op zijn gemak naar de rivier.

Aan het begin van het weiland was een waterbak, maar die liet hij links liggen. De waterbak rook naar mensen!

Storm zette zijn voorbenen in het water en deed zijn hoofd omlaag. Het koude water smaakte lekker fris.

Toen hij klaar was met drinken, liep hij naar de andere pony's toe en begon te grazen. Vlak voor een bosje bleef hij plotseling staan. Wat was dat? Hij sperde zijn neusgaten open en liep langzaam op het ding af dat tussen de struiken lag.

Het was een bal. Storm snoof een keer en duwde er met zijn neus tegenaan. De bal rolde een stukje weg. De andere pony's draaiden zich vliegensvlug om en gingen ervandoor, maar Storm bleef staan. Dit was leuk!

‘Stelletje angsthazen,’ riep hij naar achteren. Hij duwde nog een keer tegen de bal en keek hoe hij wegrolde.

Nadat hij een tijdje met de bal had gespeeld, liep hij weer naar de anderen. Snel beet hij Ollie in zijn schouder. ‘Tikkie, jij bent,’ riep hij vrolijk.

Ollie draaide zich om en rende naar een van de andere pony's. Zo speelden ze de hele ochtend, totdat ze geen zin meer hadden. Met een smak liet Storm zich in het zand ploffen. Al snel viel hij in slaap. Een tijd later werd hij wakker doordat Ollie tegen zijn rug duwde.

‘Wakker worden, Storm,’ riep hij. ‘Jurre is er. En er zijn ook nog een heleboel andere mensen!’

Meteen was Storm klaarwakker. Hij stond snel op en keek in de verte, naar de ingang van de wei. Er waren vier mensen: Jurre, een andere man en twee meisjes. Achter hen stond een jeep met een trailer.

Storms hart begon sneller te kloppen. Zo te zien kwamen ze iemand halen. Of iemand brengen. Hij hinnikte hard en keek ingespannen naar de trailer. Er hinnikte niemand terug. Storm kreeg een wee gevoel in zijn buik. Dat betekende dat ze iemand kwamen halen. Maar wie?

‘Zal ik een halster pakken?’ vroeg de onbekende man.

Jurre haalde zijn schouders op. ‘Dat heeft geen enkele zin. Je krijgt hem toch niet te pakken.’

Storm stond stokstijf stil van schrik. Ze hadden het over hem, dat kon niet anders! Alle andere pony's lieten zich braaf een halster aandoen, behalve hij. Zo hard als hij kon, rende hij weg. Boven op de heuvel stond hij pas stil. Ingespannen keek hij naar wat de mensen aan het doen waren.

Ze hadden de auto omgedraaid zodat de trailer met de achterkant naar de uitgang stond. Daarna maakten ze het hek open en liepen langzaam naar hem toe. Toen ze op tien meter afstand waren, draaide Storm zich razendsnel om en rende de andere kant op. Hij zag nog net dat ze lange touwen bij zich hadden.

Storms hart klopte in zijn keel. Hij was zó bang dat hij niet meer na kon denken. Het enige wat hij wist, was dat hij weg wilde, zo ver als hij maar kon.

De mensen liepen achter hem aan, met het touw tussen hen in. Ze liepen heel rustig, alsof er niets aan de hand was.

Storm liet zich niet voor de gek houden: hij wist wel beter. Ze wilden hem vangen! Hij rende weer de andere kant op, naar de uitgang. Nu begonnen ze opeens achter hem aan te

rennen. Opnieuw wilde hij zich omdraaien, maar de mensen hielden de touwen vast en daar kon hij niet doorheen. Toen hij vlak bij de uitgang was, kwamen ze steeds dichterbij. Storm schoot het hek door en denderde – bonk bonk bonk – de trailer in. Alles was goed, zolang hij maar niet dicht bij mensen was!

Voor in de trailer hing een emmer brokken. Die roken heerlijk, maar Storm was te bang om ervan te eten. Trillend stond hij in een hoekje.

‘Doe snel de klep dicht,’ riep Jurre. ‘Zo meteen rent hij weer weg!’

Met een flinke klap sloeg de klep dicht. Toen hoorde Storm ook de autodeuren dichtslaan en begon de trailer te rijden.

Storm hinnikte hard naar de andere pony’s.

Ollie hinnikte meteen terug. Hij had een heel hoog stemmetje, als van een veulen.

Storm keek wanhopig of hij er ergens uit kon, maar alles zat potdicht. Zijn hart klopte nog steeds als een razende. Waar zouden ze hem naartoe brengen? En wat zou er met hem gaan gebeuren?

Na een tijdje hield het hobbelen op en stopte de auto. Buiten werd aan de klep gemorreld.

‘Goed opletten, allemaal,’ hoorde hij de stem van Jurre. ‘Hij mag niet ontsnappen!’

Storm sperde zijn neusgaten wijd open van angst.

Toen de klep omlaagging, keek hij met grote ogen om

zich heen. Hij was op het erf van een boerderij. Vanaf de zijkant van de trailer waren touwen gespannen naar een muur. Recht voor hem was een zwart gat. Toen hij wat beter keek, zag hij dat het een stal was. Binnen waren tralies en andere pony's.

Plotseling ging achter hem een deurtje open. Storm schrok zo dat hij een sprong naar voren maakte.

'Stil maar,' klonk een hoge stem. 'Wij doen je niks, hoor!'

Storm wachtte niet af wat er zou gebeuren. Hij stormde de

trailer uit, naar binnen, naar de andere pony's. Zonder na te denken rende hij een hok in waarvan de deur openstond. Even later stond hij trillend in een berg stro.

Naast hem nam een bruine pony hem geïnteresseerd op. 'Wat is er?' vroeg hij al kauwend. 'Is er ergens brand of zo?'

Storm gaf geen antwoord. Hij kon nauwelijks bevatten wat

er gebeurd was. Vanochtend had hij nog met de andere pony's gespeeld en nu was hij hier. Ergens waar de zon en de wind hem niet konden bereiken. Ver weg van de plek waar hij van hield. Ver weg van Ollie en zijn andere vrienden.

Een blond meisje deed de deur van zijn stal dicht. Het andere meisje kwam naast haar staan. Ondanks zijn angst en verdriet keek Storm nieuwsgierig naar de kinderen. Ze zagen er precies hetzelfde uit.

'Het is een tweeling,' vertelde zijn buurman. 'Het zijn Robin en Sam, de dochters van Jurre. Robin heeft een vlekje op haar wang, daarmee kun je ze uit elkaar houden. Hoe heet jij eigenlijk?'

'Storm.'

'Ik ben Monty,' antwoordde zijn buurman. 'Ik ben hier om verkocht te worden. En jij?'

'Geen idee,' antwoordde Storm. Hij keek om zich heen of hij ergens kon ontsnappen, maar de stal zat potdicht.

'Ik denk dat ze jou ook willen verkopen,' zei Monty een beetje betweterig. 'Zeg, ben je al bereden?'

Storm keek hem vol afgrijzen aan. Het idee dat er een mens op zijn rug zou gaan zitten, was onvoorstelbaar.

'Het went,' zei Monty al kauwend. 'Na een tijdje weet je niet beter.'

Storm voelde hoe alles in hem zich ertegen verzette. Hij draaide zijn kont naar Monty toe en keek uit het raampje. Voor hem strekte zich een kaal en leeg landschap uit: weilanden met hoogspanningsmasten en hier en daar een boerderij.

Die nacht deed hij geen oog dicht. Door zijn dikke winter-
vacht had hij het veel te warm. Storm verlangde zo intens
naar zijn weiland aan de rivier dat het pijn deed. Aan één
stuk door liep hij door zijn stal te ijsberen. Pas toen de zon al
opkwam, ging hij even liggen, maar bij elk raar geluid vloog
hij weer overeind.

De volgende ochtend vroeg kwam de tweeling. De meis-
jes gaven alle pony's hooi en begonnen de stallen uit te
mesten. Stijf van angst stond Storm in een
hoekje van de stal. Robin probeerde hem te
paaien met het hooi, maar Storm kwam geen
stap dichterbij. Hij ging nog liever dood!

Na een tijdje gaf ze het op. Ze gooide het hooi in een hoek
en ging verder met uitmesten. Storms stal sloegen ze over.

Pas toen de meisjes al een tijdje weg waren, liep hij stapje
voor stapje naar het bergje hooi. Zijn maag rommelde als
een trommelkorps. Voorzichtig nam hij een pluk. Mmm! Het
smaakte best lekker, een beetje zoals het gras bij de rivier.

‘Denk je echt dat ze op mij willen gaan rijden?’ vroeg hij
na een tijdje aan Monty.

Die knikte vol overtuiging. ‘Ja, natuurlijk. Dat doen ze met
alle pony's hier.’

Storm had het gevoel dat zijn maag zich omkeerde. Zonder
nog iets te zeggen, draaide hij zich om en ging weer voor
het raampje staan. In de verte vloog een groepje ganzen.
Storm drukte zijn neus tegen het raampje aan en keek hen
na. Kon hij maar met ze mee...